

Ördögadta gazdagság Hétfalusi csángó népmese

Volt egyszer, hol nem volt, hetedhét országon is túl, ahol csókával szántanak és nyállal koronáznak, volt egy szegény ember meg a felesége. Harmatos hajnalban keltek, napestig tettek-vettek, mégse volt látszata, mert furtonfurt veszekedtek, haragjukban kárt kárral tetéztek. Mikor az asszony kendervásznat szőtt, az ura ráripakodott, hogy ne kotaljon örökké az esztovátán, jó nekik a rongyos ing is. Az asszonyt előntötte a pulykaméreg, tűzre vetette a bordát meg a vetélőt. Erre az ember felkapta a baltát, s bosszúból széjjelverte a fűtőt. Ez kellett még a paprikás fehérnépnek! Fogta a baltát, beledobta a kútba. Odalett a fűtő is, a fejsze is, ezután hideg ételen tengődtek.

Egyszer nagy dobolást, dorombolást hallottak a kamrából. Szaladtak megnézni, ki az, mi az. Hát egy kormos ördögöcske volt az üres lisztesládában, nem nagyobb egy kecskegidánál. Farka bojtja beleszorult a deszka hasítékába, azért toporzékolt.

– Szabadítsatok ki, jó emberek – rimánkodott.

– Aztán hálából pokolra viszel bennünket, mi?

– Hogy vihetnétek, hiszen én csak egy oskolás fióka vagyok, még most tanulgom az ördög mesterséget. Hanem megtanítalak titeket egy ígére, amit az ábécéből magoltam, avval megcsinálhatjátok a szerencséteket. Mikor fogytán van valami a házatokban, olvassátok rá:

Ami itt a legszűkebb.

Az legyen a legbővebb!

– Lesz itt minden, amit kívántok, kolbász, hurka, zsírozó és pénz garmadával... De egyre vigyázzatok! Soha ki ne ejtsétek a szátokon, „*hogya az ördög vinné el!*” Mert azt Durumoj

őregapám meghallja, s pokolra ragadja az egész gazdagságot.

No, jól van, kiszabadították az ördögfiókat a ládából. Az úgy eltűnt, mintha a föld nyelte volna el, csak a kénfüst búzlott utána.

A szegény ember meg a felesége nyomban kipróbálta az ördöngös tudományt. Lógott ott a rúdon egy szál kolbász, ami még a disznóöléstől maradt. Arra ráolvasták:

Ami itt a legszűkebb,

Az legyen a legbővebb!

Hát uramfia, egyszerre annyi kolbász, hurka, szalonna kerekedett, hogy majdnem kiduvasztotta a kamra oldalát. A házaspár kuporgatott a ládafiában tíz krajcárt. Arra is rámondták a pokolfajzat olvasóját. Dőlni kezdett a pénz a ládából, de olyan temérdek, hogy bokáig járhattak aranyban, ezüstben. Az asszony szaladt a boltba, vett magának bársonyköntöst, selyemkendőt, hozzá mindenféle piperét, hét sor kalárist a nyakába. Az ura se akart mögötte maradni, csináltatott kordován csizmát, gyémántgombos zekét, aranyozott hintót, úgy ment kocsikázni, dicsekedni a faluba. Nem keltek többet hajnalban-harmatban, naphosszat lustálkodtak, hogy még a föld is megbüdösödött alattuk.

Egyszer az asszony elkezdett kényeskedni az urának :

– Megcsömöröltem már ettől a rengeteg kövérségtől, rókázhatnékom van, ha csak ránézek is... Menjen kend az erdőre, hozzon nekem lépesmézet!

Az embernek nem volt kedve mézért kaslatolni, de a felesége addig szidta föld restjének, világ torhájának, míg megunta és elment az erdőre. Talált is egy odvas fát, abból a méhecskéket kifüstölte, a mézet elvette. Akkoriban esős tavasz volt, a dongók nem tudtak eleget gyűjteni, az egész lép csak akkora volt, mint a tenyerem.

Az asszony kevesellte. Elmondta az urát tepelláknak, két balkezesnek. Az úgy megharagudott, hogy majd kettéhasadt mérgében.

- Fogd be már a szád, te boszorkányáné! Adok én neked mézet, mindjárt elegend lesz belőle.
- Azzal felhajította a lépet a házfedélre, s utána kiáltotta a pokolfajzat igéjét.

Abban a szempillantásban annyi lépesméz kerekedett, hogy a zsindelet merőben elborította; dézsáslag csurgott a tetőről az édes lé. De a méz gazdái is jöttek ám! Ha millió dongó darazsat mondanék, akkor se hazudnék. Zúgtak, zümmögtek, hogy bele lehetett süketülni. Nekiestek a házaspárnak, beléjük a fullánkot! Hiába hadakoztak a szerencsétlenek seprűvel, pemetével, a méhek nem tágítottak, szúrták őket kegyetlenül. Az asszony kínjában elfelejtette, amit az ördögfióka mondott volt a lábában, hogy egyvalamit ki ne ejtsenek a szájukon! Rikoltozni kezdett:

- Jaj, jaj, hogy az ördög vinné el!

Alighogy kimondta, megrázkódott az udvar földje, támadt egy lyuk, s abból előugrott Durumoj, az ördögök öregapja. Vasvillára szúrta a nagy gazdagságot és egy hoppra behányta a pokol szádába. Mire az asszony meg az ember észhez tért ijedtségéből, volt-nincs a kincs, csak a szegény hajlék maradt a fejük fölött.

- Jaj, lelkem uram, mitévő legyek ? – sopánkodott az asszony.

– Kend széjjelverte a fűtőt, és kútba dobtam a baltát. Hogy főzöm meg azt az egy szál kolbászt, amit az ördög meghagyott?

– Ne búsulj, feleség, összerakom én a fűtőt egykettőre. Te meg fogd a tíz krajcárt, végy fejszét a boltban, hogy legyen mivel fát vágni.

Ördögadta gazdagság. Hétfalusi csángó népmese

Írta: Sipos Bella

2023. április 24. hétfő, 00:00 - Módosítás: 2023. március 12. vasárnap, 12:32

Egy szóval se hergelődtek, végezte mindkettő a maga dolgát. Elkészült a fűtő, megfőtt a kolbász vacsorára. A jó zsíros leven megbékültek és szent fogadást tettek, hogy soha többé nem veszekednek, mert a perpatvar az ördögnél is több kárt okoz a házban.

Eddig volt, mese volt. Aki nem hiszi, másszon fel a hiszemfára, nézzen be a kémény lyukába.

Forrás: Brassói Lapok II. évfolyam 49. szám. 1970.8.